

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 195.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000686816/facsimile.pdf> (tilgået 16. oktober 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

ralvikaren; denne var ikke blot en from Mand, men ogsaa en fin Mand af gammel Adel, og det kunde mærkes. For Resten havde Martin ogsaa den Fornemmelse, at Dr. Staupitz ligesom vidste saa meget om ham, — mere end de andre, som dog gik til daglig sammen med ham. — Endelig havde det jo gjort et stærkt Indtryk paa Martin, da Generalvikaren ved et af disse korte Sammentræf sagde til ham, at en Jomfru ved Navn Ursula Schalbe fra Eisenach, der nu befandt sig i Nonneklostret i Gotha, havde sagt, at hun kjendte Martin, — da Staupitz ved Lejlighed havde omtalt ham.

Nogen Tid efter at Præceptoren havde henvendt sig til Dr. Staupitz, lod denne Martin kalde til sig paa sit Værelse i Klostret, og de kom da til at tale meget sammen. Martin troede jo, han vilde straks have talt om Selvmord, men det gjorde han ikke. Der var maaskee en Gang i Samtalens Løb noget, der kunde have Hentydning dertil, men Martin var slet ikke sikker derpaa.

Derimod spurgte Dr. Staupitz ham meget ud angaaende hans Fader, som han gennem Dr. v. Usingen havde hørt en Del om. Og da fik han Martin til at fortælle. Det var saa besynderligt for denne at tale om sin Fader til en Fremmed, men hér *skulde* han jo; og han var egentlig glad ved, at han skulde.

Han havde aldrig før gjort saadan Rede for sin Faders Forhold til ham, og han havde aldrig selv seet det saa klart før, syntes han.

Der var næsten gaaet en Time, hvor Martin havde fortalt saa godt som uafbrudt — om sin Fader og om sig selv. Endelig var der kommet en Standsning, og da sagde Staupitz:

»Min kjære Magister Martin, I gjør baade jer selv og jer Fader — og Gud for ringe. I siger, at alt jert Arbejde har I kun gjort af Frygt for Hug fra jer Fader og evig Straf fra Gud, — af idel Egenkjærlighed. Men det er ikke sandt. I har elsket baade jer Fader og jer Gud. Ellers havde jer Fader aldrig haft den Magt over jer, og I havde ikke haft den Frygt for at miste Gud og hans Himmerig. Den Ugudelige lader sig ikke skræmme af Helvedes Ild.«

Martin følte Skuffelse; han mærkede først i dette Øjeblik, at han havde haabet paa Trøst af Staupitz's Ord: »Det er vist sandt nok, hvad I siger, ærværdige Hr. Dok-